

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Dato: 20. december 2012

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

BGN/ J.nr. 2012-9080

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 3. december 2012 følger hermed social- og integrationsministerens endelige svar på spørgsmål nr. 85 (SOU Alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Benedikte Kiær (KF).

Spørgsmål nr. 85:

"Ministeren bedes for redegøre for reglerne for skilsmisse, samt redegøre for årsagen til, at myndighederne mener, at en dom for sexmisbrug af Janni's datter ikke er en skilsmissegrund, når en skilsmisseadvokat mener det modsatte, jf. artikel: 'Sexdom er skilsmissegrund', bragt i B.T den 1. december 2012? Såfremt der er brug for ændringer, så Janni kan få sin skilsmisse, er ministeren i så fald parat til at arbejde for dette?"

Svar:

Reglerne om behandlingen og afgørelsen af sager om separation og skilsmisse falder i to dele. Den første del vedrører selve sagsbehandlingen – processen – herunder hvilke myndigheder der kan afgøre en sag om separation eller skilsmisse. Den anden del vedrører betingelserne for at blive separeret og skilt.

Jeg vil gerne starte med at redegøre for de grundlæggende regler for behandlingen af sager om separation eller skilsmisse.

Efter ægteskabsloven skal en ansøgning om separation eller skilsmisse altid indgives til statsforvaltningen, der kan give bevilling til separation og skilsmisse. Statsforvaltningen kan imidlertid kun give bevilling til separation og skilsmisse, hvis ægtefællerne er enige herom og enige om vilkårene herfor. Statsforvaltningen har således ikke hjemmel til at træffe afgørelse om tvister mellem parterne om separation eller skilsmisse. Dette henhører under dom-

stolene. Parterne i en retssag om separation eller skilsmisse kan ansøge om fri proces til behandlingen af retssagen.

Formålet med at lade sager om separation og skilsmisse starte i statsforvaltningen er, at undersøge, om der er eller kan skabes enighed mellem ægtefællerne. En ægtefælle kan derfor ikke indbringe en sag om separation eller skilsmisse for domstolene uden om statsforvaltningen.

I en sag som den, der er beskrevet i artiklen, vil det være op til domstolene at træffe afgørelse om, hvorvidt betingelserne for at opløse ægteskabet ved skilsmisse er opfyldt.

Dette bringer mig over til at beskrive betingelserne for at blive separeret og skilt.

En ægtefælle har ret til separation, uanset om den anden ægtefælle er enig heri. Efter 1 års separation har en ægtefælle ret til skilsmisse – igen uanset om den anden ægtefælle er enig heri. Er ægtefællerne enige, kan der dog allerede efter et halvt års separation gives bevilling til skilsmisse.

En ægtefælle har i nogle særlige situationer ret til skilsmisse uden forudgående separation (umiddelbar skilsmisse). Det drejer sig om situationer, hvor ægtefællerne på grund af uoverensstemmelser har levet adskilt i de sidste to år, hvor den anden ægtefælle har begået utroskab, hvor den anden ægtefælle har udøvet vold over for den førstnævnte ægtefælle eller børnene, hvor den anden ægtefælle har indgået nyt ægteskab (bigami), eller hvor den anden ægtefælle ulovligt har ført den førstnævnte ægtefælles barn ud af landet (børnebortførelse).

Som nævnt ovenfor kan statsforvaltningen kun give bevilling til separation og skilsmisse, når ægtefællerne er enige. Når de er uenige, afgøres spørgsmålet af domstolene. Det er således overladt til domstolene at tage stilling til, om en dom for f.eks. vold eller seksuelle overgreb kan danne grundlag for umiddelbar skilsmisse.

Da jeg ikke kender de nærmere omstændigheder i den konkrete sag, er jeg afskåret fra at vurdere, om betingelserne for umiddelbar skilsmisse er opfyldt. Hertil kommer, at jeg generelt ikke ønsker at kommentere konkrete sager, der behandles af domstolene, eller som muligvis vil blive indbragt for domstolene.

Karen Hækkerup

/ Malene Vestergaard